

TÜRKİYE DİYANET VAKFI YAYINLARI / 199

MÜSLÜMAN İMAJI

(Kutlu Doğum Haftası : 1995)

ANKARA 1996

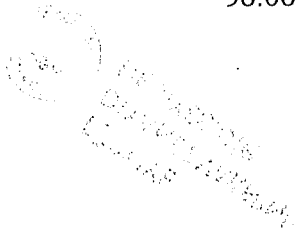
TÜRKİYE DİYANET VAKFI
YAYIN, MATBAACILIK VE TİCARET İŞLETMESİ

Meşrutiyet Cad. Bayındır Sk. No: 55 • Kızılay/ANKARA
Tel: (312) 418 59 49 • 417 09 04 • 425 27 75
Telex: 43 433 tdvk tr. • Fax: (312) 417 00 09

Yayın No : 199
Sempozyumlar ve Paneller Serisi - 12

ISBN 975-389-212-8
96.06.Y.0005.199

Bu kitap
Türkiye Diyanet Vakfı
Yayın Matbaacılık ve Ticaret İşletmesi'nin
Dizgi, Fotomekanik, Ofset ve Cilt Tesislerinde
hazırlanmıştır.

HZ. PEYGAMBER'İN ÖRNEK AHLÂKİ ÇERÇEVESİNDE İSLÂM VE MÜSLÜMAN İMAJI

Prof.Dr. Lütfullah CEBECİ

Normalde insanlar oldukları gibi görünmek ve tanınmak isterler. Yine normalde insanlar başkalarını oldukları gibi görmek, tanımak ve tanıtmak isterler. Fakat olağanüstü şartlarda ve işin içine bazı art niyetler ve hesaplar girince, hem bazı insanlar oldukları gibi görünüp; tanınmaktan sakınırlar; hem de birilerinin olduğu gibi tanınmasını istemez, kendileri, onları nasıl görmek istiyorlarsa, öyle göstermek ve tanıtmak isterler.

İslâm'a ve müslümana düşman olanlar, işin başından beri, kendileri gibi düşman olmayan gayrimüslimlere, kendi taraftarlarına ve çoluk-çocuklarına, İslâm'ı ve müslümanı olduğu gibi gösterme ve anlatma cesaretini gösterememişlerdir. Tabii ki bu sözle esas olarak kastettiklerim, başka dinlerin, özellikle hıristiyan ve yahudilerin din ve devlet adamlarıdır. Cenab-ı Allah, buna güzel bir örnek olarak, yahudi halkını ve din adamlarını göstermek üzere şöyle buyuruyor: "Bilmiyorlar mı ki, Allah o (yahudi alimlerin) gizlediklerini ve açığa vurduklarını biliyor? O (yahudiler) içinde ümmiler (yani okur yazar olmayanlar) var. Onlar kitabı bilmezler, bütün bildikleri bir takım kuruntular, yani aslı-astarı olmayan şeylerdir. Onlar sadece zan içinde bulunurlar. Yani kesin bilgi değil, zan ve tahmine dayanan, kulaktan dolma iddialara sahiptirler. (Buna karşılık) vay haline, (bunları kandırmak ve hakikatlerden haberdar olmalarını engellemek için) kitabı elleriyle yazıp, az bir paraya satmak için, "Bu Allah katındandır" diyen kimselere, yani onların din adamlarına. Ellerinin yazdığından dolayı yine vay haline onların, yazıklar olsun onlara. Kazandıklarından ötürü de vay haline onların..." (Bakara, 77-79).

Bu ayetlerde hem bildiklerinin bir kısmını gizleyerek, halkının gerçekleri tanımalarına engel olan hahamlardan, hem de bunlardan aldıkları kulaktan dolma ve çoğu aslı olmayan bilgilere sahip olan, dolayısıyla da gerçek niyetine kuruntularla oyalanan yahudilerden bahsedilmektedir. Burada söz konusu edilenler, özellikle Hz. Peygamber (a.s.) zamanındaki yahudi din adamlarıdır. Onlar, kitapları Tevrat'ta yer alan, Hz. Peygamber (a.s.) ile ilgili bazı gerçekleri haber verselerdi, halklarını İslâm'a yöneltmiş

olacaklardı. Fakat menfaat ve ırk hesapları, Hz. Peygamberi, başka bir imaj içinde sunmalarını gerektirmiş, böylece de halklarının hidayetini engel olmuşlardır.

Hız. Peygamber (a.s.)'in dünyaya şeref verip, nübüvvet nurunu yaymaya başladığı zamandan bugüne on dört koca asır geçmesine rağmen, değişen birşey yok. İslâm'ı bir türlü içlerine sindiremeyen din ve devlet adamları, şeffaflıktan, din ve vicdan hürriyetinden, insanların hür olarak dinlerini seçme hakkından, tarafsızlıktan, demokrasiden ve benzeri bir çok kulağa hoş gelen ve insanı cezbeden prensiplerden bahsettikleri halde, muhatab İslâm ve müslüman olunca, ya bütün bunları unutuyorlar, ya da ayrı bir tarif ve takdimle, işlerine gelen bir şekilde bürünüveriyorlar. Çünkü herşeyden önce, gerçek İslâmın karşısında, din ve ideolojilerini şanslı görmüyorlar. Biliyorlar ki tam ve tarafsız bir fikir hürriyeti ortamında İslâm, tutarlılığı, sağlam delilleri, insanların çok yönlü ihtiyaçlarına yeterliliği ve bunun gibi birçok yüceliği ile dün olduğu gibi, bugün de karşısına çıkacak her türlü din ve ideolojiyi, ezip geçme gücüne sahiptir. Onun için Hak Teala, "Hak geldi, batıl yok oldu. Zaten batıl yok olmaya mahkumdu" (İsra, 81) buyurmaktadır.

Bu durum karşısında Hakk'a teslim olma faziletini gösteremeyen ve hidayetten nasibi olmayanlar, çareyi, gerçekleri saptırmada bulmuşlardır. Çünkü herşey ve bu arada İslâm da, olduğu gibi ortaya konulsa ve insanlar mukayese yapma imkanına sahip olsalar, elbette, güneş gibi parlayacak olan İslâm, tercihlerin başında yer alacaktır. O zaman da, menfaatları, insanların daha çok yanlış tercihte bulunmasında, yanlış ata oynamalarında yatanların planları bozulacak, umduklarını elde edemeyecekler.

İşte bu noktada, menfaatlerini herşeyin üstünde tutanlar, hak ile batılı karıştırıp, olduklarından farklı göstermekten başka çare bulamamışlardır. Şeytanın desteğinde bunu yaparken de ellerindeki bütün imkânı ve gücü kullanmaktan geri durmamışlardır. Dolayısıyla iktidarlarını, mallarını, basın-yayın organlarını, müslümanların içinden buldukları gizli ajanlarını, karakteri düşük taraftarlarını, şöyle veya böyle, bu uğurda kullanmışlar ve kullanacaklardır.

Aslında potansiyel olarak insanların birbirini daha iyi anlamalarını ve tanımalarını sağlama özelliğine sahip oldukları için, kendilerine "iletişim vasıtaları" denen günümüz teknik imkanları, çoğu yerde ve zaman, insanlar, cemiyetler ve dinler arasına ördüğü aşılmaz duvarlarla, iletişimsizliğin vasıtası olmaktadırlar. Bunun sebebi, bunlara sahip olan insanların, menfaatlerini kaybetme endişesiyle, gerçeklerden korkmalarıdır. Bu yüzden ellerindeki vasıtaları kullanarak yarattıkları yanlış imajlarla,

insanları adeta istedikleri gibi ve istedikleri yöne yönlendirebilmektedirler. En basit ve önemsiz bir malın satımında bile, reklamlar yoluyla, oluşturdukları imajlarla insanları aldatmakta, herşeyi olduğundan farklı göstermektedirler. Binaenaleyh bunların vazifesi, herşeye istedikleri ve beğendikleri bir elbiseyi dikip, giydirmek, yani, kendilerine fayda vermesi için, dünyada ne, hangi imajla sahneye çıkmalı sorusunun cevabını bulmaktır.

Günümüzde dünya para piyasası ve film sanayii yahudinin elinde olduğu için, imaj üretme ve istediğine istediği imajı giydirme işi de daha ziyade onun elindedir. Bu yüzden seyrettiğimiz batı kaynaklı filmlerde ve televizyon dizilerinde, yahudi, hain, katil, suçlu, hırsız, sömürgeci değil zavallı, mazlum, ezilmiş ve sömürülmüş bir imaj içindedir. Çünkü onun, insanlığın merhametini sömürüp, daha fazla kazanmak, hile ve desiselerini daha rahat yapabilmek için böyle bir imaja ihtiyacı var. Böylesi bir şahsiyeti gerçek yüzü ile insanlığa sunmak, hile ve desiseleri etkisiz kılacağı için tercihe şayan değildir. Keza İslâm'ı ve müslümanı da gerçek şekli ile tanıtmak da hiç akıllıca bir iş değildir. Çünkü bunlar oyunu bozma etkisine sahiptirler.

1992 senesi kışında kısa bir müddet için gittiğim Amerika'da şahit olduğum basit bir hadise, bu iddialarıma delil olma açısından enteresan bir örnektir: Amerika'nın en önemli televizyon kanallarının birinde, bir açık oturum programı seyrediyorum. Konu, "İslâm'da Kadın Hakları"... Sunucusu ve yöneticisi, daha sonradan yahudi olduğunu öğrendiğim, en popüler isimlerden biri. Sahnede yanlış hatırlamıyorsam, dört kadın bir erkek var. Kadınlardan biri Filistinli bir müslümanla evlenmiş ve boşanmış; biri, İranlı bir müslümanla evlenmiş boşanmış; biri Ürdünlü bir müslümanla evlenmiş boşanmış; birisi de Suudi Arabistanlı bir müslümanla evli ve adam da işte bu sonuncusunun kocası ve bunlar boşanmamışlar. Salon bütün renklerden fanatik hristiyan kadınlarla dolu. Boşanmış kadınlar, boşanmış oldukları müslüman kocalarının kendilerine yaptığı baskılardan ve en önemlisi, kocalarının yanında kalan çocuklarına hasretlerinden, uzun zamandır onları göremediklerinden, çocuklarının kendilerinden kaçırıldığından bahsediyorlar. Suudlu müslüman, İslâm'ın vakarını ortaya koymaktan çok uzak bir tavır içinde, saldırılar karşısında, yanında getirdiği seccadesini ikide bir yere serip secdeye kapanarak tepkisini gösteriyor ve böylece programın gerekli bir parçası haline geliyor. Sadece, onun hanımı Amerikalı müslüman kadın, ciddi ve vakarlı bir şekilde cevaplar vermeye çalışıyor. Onun cevaplarını da usta yahudi, seyircilerin, alaylı bir tarzda sorduğu ve çoğu, gerek fert ve gerekse devlet olarak müslümanların yanlış tatbikatlarına dayanan sorularla, etkisiz kılmaya

çalıyor. Mesela hristiyanlık sayesinde ezilmiş, köle haline getirilmiş ve daha iyi sömürsün diye hristiyanlaştırılmış zencilerden bir kadın, Suudi Arabistan'daki bir uygulamaya dayanarak, "İslâmiyet'e göre kadın, araba kullanamamaktadır. Müslüman olduğum zaman, araba kullanamayacağım. Ben kesinlikle böyle bir şeyi kabul edemem." diyerek, İslâm dininin, kadına, araba kullanmak gibi en basit bir hakkı bile tanımadığını anlatıyor. Zaten sahnedeki kadınların çoğu, anayı çocuktan ayıran, verdiği haklarla kocayı karısı üzerinde insafsız bir hakim haline getiren, kadını eve hapseden, hep erkekten yana çıkan, kadını aşağılayan merhametsiz, anlayışsız ve kaba bir din imajı yaratmaya uğraşıyorlar. Senaryo bunun için hazırlandığı ve gerek seyircisi, gerek konuşanların çoğunluğu ve gerekse yöneticisiyle düzenleme çok iyi yapıldığı için, bunda da fazla zorlanmıyorlardı.

Düşündüm: Özellikle bir Amerikalı kadın programı seyrettiğinde ve İslâm'ı böyle bilmeye devam ettiğinde, hiçbir zaman müslüman olamaz. Anladığım kadarıyla, zaten programın maksadı da bu idi. Çünkü İslâmiyet, çağın problemlerinden iyice bunalmış insanların ve artık istismar edilmekten ve aldatılmaktan bıkmış kadınların dikkatini daha çok çekmekte ve merakları harekete geçirmektedir. Bu dikkat ve merak, bazılarının menfaatları açısından son derece tehlikelidir. Çünkü merak, araştırmayı; araştırma hayranlığı; hayranlık, teslimiyeti doğurabilir. Buna hemen bir çare bulmak gerek. Çare de, yanlış imajlarla, gerçeği gizlemek; tanınmasına fırsat vermemektedir. İşte benim müşahade ettiğim durum bu idi.

İnanıyorum ki eğer İslâmiyet batılıya gerçek haliyle ve inanabileceği bir ortamda anlatılsa, İslâm'ı katıksız bir imajla benimsemeye, bizim insanımızdan daha müsait. Çünkü sahip oldukları kültürel seviye, birçok hususu, cahil müslümanlarımızdan daha iyi anlamalarını sağlayacak bir özellik olarak görünmektedir. Yani saplantılarından kurtulmuş kültürlü bir yabancıya, cahil müslümana anlatmakta zorlanacağınız birçok dinî prensibi daha kolay anlatır ve dinin yüceliklerini anlayıp takdir etmesini daha kolay başabilirsiniz. Batı da bu yüzden, iletişimsizlik vasıtası haline getirdiği imkânlarıyla, iletişim vasıtalarıyla, bu insanların etrafına yüksek duvarlar örüp, bunu engellemektedir. Bu duvarları yıkmak, binlerce Berlin Duvarı'nı yıkmaktan daha zordur. Bütün bunlarda kullanılan en temel malzeme de imajdır.

Bu duvarların örülmesinde ve o imajların oluşturulmasında, farkında olmayarak müslümanların da çok yardımı olmaktadır. Çünkü bu işler yapılırken kullanılan malzemelerin çoğu, bizim tarafımızdan sağlanmaktadır. Batılı, İslâm ve müslüman için istediği ve işine gelecek bir imajı

oluştururken, örneklerini ve delillerini bazan, bizden; bizim yanlış tatbi-katlarımızdan; bilerek veya bilmeyerek İslâm adına söylediklerimizden; yazdıklarımızdan; yaptıklarımızdan seçmektedir. Bu konuda hiç zorlan-madıklarını ve onlara çok yardımcı olduğumuzu söylemeliyiz. Yukarıda anlattığım hadisede de durum aynı.

Batılı bu duvarları örüp, istediği imajı oluştururken, daha çok müsteş-rik dediğimiz ustalarını kullanarak, işe bir de ilmîlik ve tarafsızlık rengi vermeyi ihmal etmez. Çünkü insanlar artık eskisi gibi söylenen herşeye hemen inanmıyor, delil ve dayanak istiyorlar. Öyle ise onlara, kolayca kanabilecekleri sahte delil ve dayanaklar bulmak gerek. Bunun için ilim adamları kolları sıvıyor ve müslümanların kendi kaynaklarından deliller, güya tezadlar, saçmalıklar buluyorlar. Bunu onlar söylüyorsa ve hem de müslümanların makbul saydıkları kitaplara dayanarak söylüyorlarsa, başka delil aramaya gerek duyulmaz. İşte böylece eskiden yeten, ama artık yetersiz hale gelen duvarların ve imajların yerine, daha sağlamları ve görünüşte daha ilmîleri inşa ediliyor. Tabii zavallı batılı halk ne bilsin ki, birçok şeyde olduğu gibi, bu hususta da ilim sahtekârlığı yapılmakta ve beктаşivari bir tarzla, ancak işe gelen şeyler ve işe geldiği gibi alınıp gerçek-ler saptırılmaktadır.

Onlar kendi milletlerini etkilemek ve engellemekle yetinmiyor, daha kolay sömürebilmek için müslümanlara da el atmak, bu imajlarla onları da etkilemek istiyorlar ve bunda kısmen başarılı da oluyorlar. Müslüman milletler içinden bulup yetiştirdikleri ve bütün güçleri ile her bakımdan destekledikleri yerli hainleri ve ahmakları kullanarak, dinî hassa-siyetimizi azaltmak, imanî gücümüzü düşürmek, dinimize karşı şüphelerimizi artırmak, manevî bağlarımızı zayıflatmak veya en azından bizi gerçek ve saf İslâm'dan uzaklaştırarak yozlaştırmak için gayret ediyorlar. Bunun için de yine bazan açıktan, bazan gizliden destekledikleri basın-yayın organlarını acımasızca kullanıyorlar.

Bu, aynen şeytanın Hz. Adem ile Hz. Havva'yı cennetten çıkarmak için uğraşırken onlara gelip, "Rabbiniz başka bir sebepten dolayı değil, sırf iki melek olmayasınız veya cennette ebedi kalanlardan olmayasınız diye size şu ağaçtan yemeyi yasakladı. Ben hiç şüpheniz olmasın ki, sizin iyiliğinizi isteyenlerdenim (onun için bunu size haber veriyorum)." (A'raf, 20-21) diye yemin etmesine benzemektedir. Binaenaleyh bunlar şeytanın metodunu kullanarak bir taraftan da, sanki onların iyiliğini ve ilerlemesini istiyor-larmış gibi davranarak müslümanları aldatmaya ve iman cennetlerinden, sömürüye karşı en büyük kalkanlarından mahrum etmeye çalışıyorlar. İnsan etkilere açık bir varlıktır. Dolayısıyla sabah-akşam çeşit çeşit üslup-

larla yoğun bir şekilde maruz bırakıldığı karşı reklam ve propagandaların tesiri ile, en azından kendisini olduğu gibi sunmaktan veya istediği gibi olmaktan çekinir; İslâm'ın en temel meselelerine bile sahip çıkmaktan utanır hale gelir. Böylece yavaş yavaş müslümanlar için bir yozlaşma, yabancılaşma ve kendini unutmaya meydana geliyor. İşte bu tam batılının aradığı ortamdır ve zaten o, bunun için çalışmaktadır.

Batılı ve uşakları, çeşitli vasıtalarını kullanarak, iki tür müslüman imajı oluşturuyor ve bunları, elinden geldiğince birbirine düşman haline getirmeye çalışıyor. Biri cici, barışçı, insancıl, merhametli, iyiliksever, hiçkimsenin işine, hatta çoğu zaman hiçbir işe karışmaz, kendi halinde; diğeri kötü, fundamentalist, radikal, köktendinci, dolayısıyla da saldırgan, hatta bazan terörist, kandökücü, merhametsiz, düzen bozucu, her işe karışan, herşeye sahip çıkan, uzlaşmaz, anlaşmaz, herkes için tehlikeli, özellikle de müslümanlar için tehlikeli... Öyle ise birinciler, bu ikincilerle mücadele etmeli ve bunlar yüzünden gelecek tehlikeleri engellemeli. Çünkü bunlar yüzünden dünya birbirine girecek, eskiden olduğu gibi hilâl ile haç karşı karşıya gelecek ve zorla kurulmaya çalışılan "yeni dünya düzeni" bozulacak; böylece de dünya bir kaosa sürüklenecek. İşte bütün korku bu.

Aslında bu korkunun gerçek ifadesi şu: Dünya nüfusunun beşte dördünü teşkil eden fakir ve geri kalmış milletler, yeraltı ve yerüstü kaynaklarının çoğuna sahip oldukları halde, dünya gelirinin beşte birini tüketirken; beşte bir nüfusuna sahip olduğu halde, o fakir ve zavallı milletleri sömürerek, dünya kaynaklarının ve gelirinin beşte dördünü tüketmeye alışmış olan ve yeni düzenini, bu adil (!) paylaşımı sürdürebilmek için kurmaya uğraşanlar, haklarına sahip çıkmak isteyen, artık sömürülmekten kurtulma kararı veren, imanına dönerek şahsiyetini kazanmak ve böylece güçlenerek esaret zincirlerini kırmak, sömürü oyunlarını bozmak isteyenleri, ne pahasına olursa olsun susturmak, etkisiz hale getirmek, kurtarmaya çalıştığı kendi insanının yanında bile kötü göstermek için çalışmaktadırlar. Bunun için aslında merhametli, adalet duyguları güçlü, şahsiyetli, vakarlı, haysiyetli, sömürmekten de, sömürülmekten de nefret eden ve gerçekten yirminci asrın problemlerinin çözümü için gerekli insanları, en azından potansiyel olarak bu ve benzeri özelliklere sahip grupları, öyle bir imaj içinde sunmalı ki onlar, dindaşları tarafından bile benimsenmesin, tehlikeli görülsün. Kimse onlar gibi olma ve onlardan olma cesaretini gösteremesin, böylece de kurulu düzenbazlık devam etsin. Hatta bunun için müslümanlar arasından etkili, yetkili ve de unvanlı bir takım insanlar bulunup, gerçek İslâm'ın bu değil, öteki olduğu anlatılarak, insanların "Ha demek böyle de olurmuş, hatta böyle olmalıymış." mantığına sahip olmaları sağlanabilir. Bir taraf-

tan bu insanlarla, karar verilen müslüman ve İslâm imajı yerleştirilirken, yani sulandırılmış ve yozlaştırılmış sahte İslâm, gerçek diye sunulurken; diğer taraftan yine müslümanlardan olup, müslümanlar içinde yetişmiş Salman Rüştüler, Azize Nesinler ve benzerleri vasıtasıyla, İslâm hakkında şüphelenmeye başlayan kendi insanlarına aydınlatıcı bilgiler sunarak, onları İslâmın cazibesinden kurtarmalı.

Bu oyunu müslümanlara karşı oynarken, bütün zamanlarda peygamberlere karşı tatbik edildiği gibi, mutlaka istihza silahı kullanılmalı ve müslümanlar bir aşağılık kompleksine itilmeli, hele fundamentalist olurlarsa daha da aşağılara düşecekleri gösterilmeli. Bu silaha karşı ancak, imanı kuvvetli, hak bildiği yoldan sapmayan, bundan dolayı da kınamalara aldırmayan ve kitabına kulak verenler karşı durabilirler.

Şu âyetlere bakın, sanki aynen bunları anlatmıyor mu: "Aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet, onların keyiflerine uyma ve onların, Allah'ın indirdiği şeyleri bir kısmından seni şaşırtmalarından sakın. Eğer dönerlerse bil ki Allah, bazı günahları yüzünden onları felakete uğratmak istiyordur. Zaten insanların çoğu yoldan çıkmışlardır. Yoksa onlar cahiliye hükümünü mü arıyorlar? İyice bilen bir toplum için, Allah'dan daha güzel hüküm veren kim olabilir. Ey inananlar, yahudileri ve hristiyanları dost edinmeyin. Onlar, birbirlerinin dostlarıdır. Sizden kim onları dost tutarsa o, onlardandır. Şüphesiz Allah, zalim toplumu doğru yola iletmez". Kalblerinde hastalık bulunanların, "Bize bir felaket gelmesinden korkuyoruz" diyerek, onların arkasına koşuştuklarını görürsün. Belki Allah katından bir fethi ve bir işi getirir de onlar, içlerinde gizlediklerine pişman olurlar. O zaman inananlar, "Bunlar mı o, bütün güçleriyle sizinle beraber olduklarına yemin edenler." derler. Onların bütün çabaları boşa çıkmış ve onlar kaybedenlerden olmuşlardır. Ey inananlar, sizden kim dininden dönerse, bilsin ki Allah, yakında öyle bir topluluk getirecek ki, o, onları sever, onlar da onu severler. Onlar mü'minlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı onurlu ve şiddetlidirler. Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayıcının kınamasından korkmazlar. Bu Allah'ın bir lütfudur ve O, bunu dilediğine verir.." (Maide, 49-54).

Son ayetteki, "(Onlar) hiçbir kınayıcının kınamasından korkmazlar." yani hak bildikleri yolda, onun bunun tenkidlerine, propagandalarına, kendisine verilmek istenen kötü imajlara, akılcılık ve çağdaşlık adına yapılan istihzalara aldırılmazlar" ifadesi, günümüze ne kadar uygun düşüyor.

Bundan on dört asır önce gönderdiği kitabı ile, bugünümüze ışık tutan Allahımıza hamdolsun. Eğer biz, bunlara kulak versek, en usta hilekârlar bile sırtımızı yere getiremez.

Herkes kendine uygun bulduğu vazifeyi yapacaktır. Bu meyanda kafir de elbette, vazifesini yapacak, insanımı hakka kaptırmamak için, gerçekleri gizleyecek ve saptıracak. Ona niçin böyle yaptığını sormak ve böyle yaptığı için ona kızmak çare değildir. Düşmandan merhamet ummak ve bu yüzden vazifesini yapmamak, ahmaklara mahsustur. Öyle ise biz, kafirlere kızarak oyalanmaktansa, üzerimize düşen şeyler nelerdir, neler yapmalıyız ki bu utanç verici durumdan kurtulalım, onu düşünmeliyiz.

Gittikçe hızlanmakta olan bu imaj savaşı, bütün insanlık tarihi boyunca devam eden, hak-batıl, doğru-yalan savaşının yeni ve modern bir şeklidir. Binaenaleyh Kur'an-ı Kerim'e bu açıdan baktığımız zaman bunun, bütün peygamberlere uygulanan bir karşı koyuş ve karalama şekli olduğunu görürüz. Kur'an bunun örnekleriyle doludur. Aslında peygamberler, Allah Teala'nın seçkin kulları olmalarına, insanların en güzel örnek ve temsilcileri olmalarına rağmen, muhalifleri ve inanmayanları tarafından yalancı, deli, aldatici, sahtekâr, sömürücü, menfaatçi, fitneci, ikiyüzlü kimseler gibi sunulmak ve böylece diğer insanları etkilemeleri engellenmek istenmiştir.

Müslüman, kendinden önce, bir dini temsil etmektedir. Belki bu doğru değil, çünkü çoğu zaman din ile o dinin müntesibi arasında dağlar kadar fark oluyor; insanın davranışlarına bakarak, inandığı dinin tam olarak anlaşılması mümkün değil. Fakat günümüzde özellikle müslümanların yanlış tavır ve davranışları, çoğu zaman dinlerine uymasa bile, sanki o dinden kaynaklanıyormuş gibi, dini tanıtıcı olarak kullanılmaktadır. İşte bu noktada inanan insan, kendini temsil etmekten çıkıyor, dini temsil ediyor; yanlışları da dinine malediliyor. Bu bakımdan müslüman, her zamankinden daha fazla bir sorumluluk altındadır. Çünkü onun yanlışları, batı ve batıcı tarafından oluşturulan imajlarda malzeme olarak kullanılmakta ve böylece birçok insanın aldatılmasına alet olmaktadır.

Öyle ise yapmamız gereken nedir? Herşeyden önce samimi bir müslüman olmalıyız. Temsil ettiğimiz yüce dine, bizim yüzümüzden leke gelmesi ve yanlış tanınmaması için elimizden geleni gösterecek kadar samimi, imanı, fiili ve ahlâkı ile bir bütünlük ortaya koyan bir müslüman... Bunun için bize yamanmak istenen ve zaman zaman da neredeyse bizce kabul edilir hale gelen yalan ve yanlış imajlardan kurtulmalı, bir müslümana yakışan ve bir müslümanda olması gereken gerçek imajı ortaya koymalıyız. Bunun için öncelikle, gerçek imajımızı belirlemeliyiz. Elbette bunu keyfimize göre değil, bir ölçüye göre belirlemek ve ondan sonra kim ne derse desin o imajdan taviz vermemek mecburiyetindeyiz.

Konu İslâm ve müslüman olunca, bu iki tabir, "Allah Teala'nın son

peygamber Hz. Muhammed (a.s.) ile gönderdiği Kur'an-ı Kerim'de temel olarak anlatılan din ve bu dini bütünüyle kabul eden kişi" şeklinde tarif edilince, bu dinin ve bu kişinin imajını belirlemek için, ister-istemez Kur'an-ı Kerim'e başvuracağız ve cevabı ondan alacağız. Çünkü bu dinin ölçüsü ve temel kitabı o... Başka bir kitabı, başka bir ağzı, başka bir kaynağı, bunun için ölçü almaya kalktığımızda haksızlık etmiş olursunuz.

Binaenaleyh bu temel kitab, müslümanın imajının ne olması gerektiğini, bir diğer ifadeyle, nasıl olması gerektiğini, üçüncü bir ifadeyle bir insan nasıl olursa, ona tam bir müslüman denilebileceğini anlatmak için, önce insana bir örnek gösteriyor ve iyi bir müslüman olmak isteyen kişinin işini kolaylaştırıyor. Önce "Beni Rabbim terbiye etti (eğitti) ve terbiyemi (eğitimimi) çok güzel yaptı." diyerek, ümmi olarak doğduğu halde ilâhî bir eğitimden geçtiğini haber veren peygamberi hakkında, "Hiç şüphesiz sen, büyük bir ahlâk üzeresin" (Kalem, 4) buyurup, onun insan, ama çok farklı bir insan olduğunu haber veriyor, sonra da inananlara hitaben, "Yemin olsun ki sizin için, yani Allah'a ve Ahiret gününe kavuşmaya inananlar için ve Allah'ı çok ananlar (unutmayanlar) için, Allah'ın Resulünde (uyulacak) en güzel bir örnek var" (Ahzab, 21) buyurarak, ideal müslümana işaret etmektedir. Dolayısıyla müslümanın önüne, canlı bir örnek koymakta ve "İşte, benzeyebildiğin kadar buna benze." demektedir.

Bu bin dört yüz sene öncesine ait bir örnek olmakla birlikte, müslüman olduğunu iddia eden insan için hâlâ bağlayıcı bir örnektir ve bu gerek Kur'an-ı Kerim'deki teorik şekli, gerek sünnet ve siyerdeki pratik şekli ile bugün bile aşılamamış, mükemmel insanı, yani insan-ı kamili ortaya koymaktadır. Kur'an-ı Kerim'in, müslüman için en güzel örnek olan Hz. Peygamber (a.s.)'in hayatının teorisi, sünnet ve siyerin de Kur'an'ın pratiği, yani tatbiki şekli dedik, çünkü, kendisi Hz. Peygamber (a.s.)'i, onun ahlakını anlatması istenen Hz. Aişe annemiz soranlara, "Siz Kur'an okumuyor musunuz? Onun ahlâkı, Kur'an'dan ibaretti." diyerek, Resulullah'ın adeta yürüyen bir Kur'an, yahut Kur'an'ın sanki kitap haline gelmiş peygamber olduğunu anlatmak istemiştik. Bütün bunlardan, imajımızı oluştururken, göz önüne almamız gereken örneği Hz. Peygamber olarak tesbit ediyoruz.

Bizler, yani bütün müslümanlar, herbirimiz tek tek Hz. Peygamber gibi mükemmel bir insan olamayız, ama elimizden geldiğince ve samimi bir şekilde, benzeyebildiğimiz kadarıyla ona benzemeye gayret etsek ve en büyük gayemiz, ona daha çok benzemek olsa, dünyada temsil etmemiz gereken imajı yakalamış olacağız. O zaman bile, birileri bizleri olduğumuzdan farklı göstermeye, diğer insanların bizi o halimizle tanımalarını engellemeye çalışacaklar. Ama hiç olmazsa biz, onların ekmeğine yağ

sürmemiş, işlerini kolaylaştırmamış, istedikleri kötü örnekleri vermemiş, dolayısıyla vebalden kurtulmuş olacağız. O durumda insanların aldatılması daha zor olacağı için, İslâm'ın, güzel örneklerine bakılarak, gerçek veche-siyle tanınması kolaylaşacak, belki de insanların, Nasr suresinde müjde-lendiği gibi, bir kere daha "fevc fevc Allah'ın dinine girdiğini görüp Rabbi-mizi hamdiyle birlikte tesbih edeceğiz" (Nasr, 2).

Bazı insanlar, bundan on dört asır önce yaşamış bir insanın, artık yirminci asırda örnek olamayacağını iddia edebilirler. Ama onu tanıyan bazı inşafılı batılı ilim adamlarının da söylediği gibi o, bugün için de çok şey ifade etmektedir ve bugünün problemlerinin tek çaresidir: "İnsanların büyüklüğünü ne ile ölçerlerse ölçsünler, dünyada gelmiş geçmiş hiç bir insan ondan büyük olamamıştır" (Lamartine); "İnsanlık onun gibi seçkin bir şahsiyeti bir defa görmüş, bundan sonra bir daha göremeyecektir..." (Prens Bismark).

Batılı bir devlet adamının ve bilim adamının, Hz. Peygamber hakkın-daki bu övgüleri, onu tanıyanlar bilirler ki, ahlâk-ı Muhammedinin yanın-da azdır. Çünkü, bu kısa yazımızda size sunacağımız özellikler ve örnekler bile bunu anlamamıza yeter. Bunun için Hz. Peygamber (a.s.)'in ahlâkından ve hayatından bazı kesitler sunacağım. Bir diğer ifadesi ile, zaten birçoğunu daha önce defalarca duyduğunuz şeyleri, yeniden sunacağım ve bir bütünlük içinde düşünüp, değerlendirmenizi isteyeceğim.

Hayalî Bir İnsandı

İnsana en çok yakışan özelliklerden biri, şüphesiz utanma duygusudur. Bu yüzden, "Eğer utanmazsan, dilediğini yap" denilmiştir. Buhari'de yer alan bir rivayette, Ebu Sa'id el-Hudri, bu durumu, "Resul-ü Ekrem efendimiz, bir bakire kızın, örtüsü içindeki utangaçlığından daha hayalî idi." diyerek anlatmıştır.

Hz. Peygamber'in eli, hayatı boyunca, yabancı, yani helali olmayan bir kadının eline değmemiştir. Bu utangaçlığından dolayı, huzurunda, kadın-ların özel hallerinden bahsedilmez; bu konuda bir mesele ortaya çıktığı zaman, Hz. Aişe annemiz vasıtasıyla cevabı verilirdi. Bir zaman, yerinden düşmüş olan, Hacer-i Esved'i yerine koymak için kucakladığında, ihramı açıldığı için, utancından bayılması da, onun ne kadar hayalî bir insan oluşundan dolayı idi.

Mütevazî Bir İnsandı; Çok Sade Bir Hayat Yaşardı Ve Fakirleri Severdi

Onda vakar ile tevazu ve alçak gönüllülük yan yana bulunur, bu iki taraf birbirine mani olmazdı. Bunun bir neticesi olarak, lüks içinde

yaşamaya imkânı olduğu halde, sade yaşadı. İnsanı, özellikle fakir ve garip insanı çok sevdi.

Ashabı, onun uğrunda her fedâkârlığı seve seve yapmayı, canlarına minnet bildikleri halde o, bütün özel ve şahsi işlerini kendi görür; ev işlerinde hanımlarına yardım eder; bu meyanda keçileri sağlar, sebze yi yıkar, et doğrar, su getirir, takunyalarının tasmaını kendisi tamir eder; çarşıdan birşey alsalar, bir devlet reisi ve Allah'ın sevgili peygamberi olduğu halde eve bizzat kendileri getirirlerdi.

Binlerce fedâkâr arkadaşı tarafından etrafı sarılmış olan bir insanın, yahut muzaffer bir ordu başında, fethettiği şehre giren bir kumandanın, gururlanmaması mümkün değilken o (a.s.), özellikle böyle anlarda en büyük bir tevazu örneği gösterir ve Allah'ın huzurunda başını secdelere kordu. Muzaffer ordusu ile Hayber'e girerken yuları ipten bir merkebe biniyordu. Kendisini hicrete zorlayan, birçok eziyetler, alaylar ve istihzalarla gurbete savan Mekke'ye girerken de, bu fetih ve inayeti Allah'dan bilip, secdeye varıyordu. Mağrur bir komutan edasına girmekten tevazuu ve hayası onu engelliyordu.

Onun bu özelliklerini, Araplar arasında cömertliği ile nam salmış Hatem-i Tai'nin oğlu Adıyy'in hatırası çok güzel anlatıyor: Ülkesi müslümanlar tarafından fethedilince Bizans'a kaçan, sonra da Şam'dan gelip Resulullah'a teslim olan Adıyy şöyle anlatıyor: "Medine'de muhteşem bir kralla karşılaşacağımı zannediyordum. Medine mescidine girdiğimde, Hz. Muhammed (a.s.), kim olduğumu sordu; Hatem-i Tai'nin oğlu Adıyy olduğumu söyledim. Hemen ayağa kalkıp, beni evlerine götürdüler. Vallahi bütün bunları kendiliğinden ve şuurlu olarak yapıyordu. Yolda giderken, yaşlı ve zayıf bir kadın onu karşılayıp durdurdu. Hz. Peygamber, kadının sözü bitene kadar, uzun bir zaman onu dinledi, bekledi. Ben kendi kendime, "Vallahi bu bir kral değil" dedim. Sonra eve geldik. İçi lif dolu bir deri minderi altına verip, "Buyurunuz, oturunuz" dedi. Ben, "Hayır, siz oturun." dedim. O, "Hayır, siz..." diyerek ısrar etti ve beni oturttu, kendileri kuru yere, toprak üstüne oturdular. Ben yine kendi kendime, "Vallahi bu bir kralın yapacağı iş değil" dedim..." Uzayıp giden rivayet bu kadarı ile, bize, Hz. Peygamber (a.s.)'in alçak gönüllülüğünü yeterince anlatıyor.

Peygamber Efendimiz (a.s.)'in hayatı da, bu alçakgönüllüğüne uygun bir sadelikte idi. Elinde imkanı olmayan kimselerin sade hayat sürmesi, sade bir şekilde giyip, yiyip-içmesi kolay ve zaten de mecburidir. Asıl mesele, her şeyi boş bol bulma fırsatına sahipken, sadelik içinde yaşamak ve bunu, kendine bağlı olanlara aşılatabilmektir.

Efendimiz (a.s.)'in yiyecek birşey bulamayarak, hanımları ve çocukları ile aç yattığı çok olmuştur. Ama Arabistan'ın bütün hazinelerini eline geçirdiğinde de, ne yumuşak bir yatak istemiş, ne nefis bir tabak yemek yemiş, ne çok süslü bir kat elbise giymiş, ne de cebine bir miktar altın koymuştur.

İran'ın kısıraları veya Bizans'ın kayserleri gibi bir şehinşah veya bir imparatorla karşılaşacağını zannederek, onun hayat hikâyesini okuyanlar, hayranlıkla sükut-u hayale uğrarlar. Çünkü karşılarında en güzel bir insan örneği bulurlar: sade ve temiz giyimli, sade ve temiz davranışlı, yetki ve gücünü istismar etmeyen Mekke'li bir öksüz, adeta göklerden yere inmiş masum bir melek... Dost-düşman, iyi-kötü herkes, bu imaj karşısında çarpılır, onun tesir sahasına girer, can düşmanları, can dostu olurlar. Bu, Allah'ın ona lütfettiği bir ahlak idi. Bundan dolayı Cenab-ı Hak, ona şöyle demiştir: "Allah'ın rahmeti sebebiyle sen onlara (insanlara) yumuşak davrandın. Eğer kaba, katı yürekli olsaydın, insanlar çevrenden dağılır giderlerdi.." (Al-i İmran, 159).

En büyük hükümdarlardan daha yüksek bir mevkiye sahip bulunan ve her istediğini elde etmeye muktedir olan Efendimiz (a.s.), tevazuu ve sadeliği o derece ileri götürmüştü ki, o koca İslâm Devleti'nin padişahının, eşsiz ordunun başkomutanının, Arabistan hazinelerinin sahibinin elbisesi genellikle, keçi kılından yapılmış kaba bir kumaştan idi. Son nefesini verirken de aynı çeşit bir elbise giyiyordu. Yattığı yatak, ya bir kat örtü, ya içi hurma lifleri (yaprakları) ile dolu bir şilte, yahut bedeninde yer yer iz bırakan bir hasır olmuştur. Vefat ederken üzerindeki elbise yamalı idi ve yiyecek olarak ailesine bir miktar yulaftan başka birşey bırakmamıştı.

Bütün Hayatı, İbadet, Zühd Ve Takva, Sabır Ve Şükür İle Geçti

Ona yakışan da bu idi. O böyle olmasaydı bizler, Allah'a gerçek kulluğun nasıl olduğunu, zühd ve takvanın, sabır ve şükürün ne şekilde olacağını kimden öğrenecektik.

Annemiz Hz. Aişe anlatıyor: "Bir gece Resulullah benim odamda idi. Benden, ibadet etmek için izin istedi, verdim. Efendimiz kalktılar, çabucak bir abdest alıp, uzun müddet kıyamda, rukuda ve secdede kalarak iki rekat namaz kıldılar. Bu esnada, haşyetullahdan, yani Allah saygısından ve korkusundan durmadan ağlıyorlar, gözyaşları inci taneleri gibi damlıyordu. Namazdan sonra seccade üzerinde oturdular ve ta seher vaktine kadar gözyaşları devam etti. Bilal ezan okuyup, Resulullah'ın yanına gelerek bu hali görünce, "Siz de mi ağlıyorsunuz Ya Resulullah. Halbuki Cenab-ı Hak, sizin geçmiş ve gelecek bütün günahlarınızı affetti." dedi. Resulullah, "Ey Bilal, Rabbına çok şükreden bir kul olmayayım mı?" diyerek, maksadının sadece ve sadece Allah'a kulluk olduğunu bildirdi.

O, dünyaya değer vermez, yiyeceğini önemsemezdi. Yine annemiz Hz. Aişe'nin, yeğeni Urve'ye söylediği şu sözler, peygamber ailesinin zahidane hayatını ilk elden ve net bir şekilde ortaya koyuyor: "Ey kardeşimin oğlu, Resulullah'ın evlerinde, hiç ocak yakmadan, iki ay geçirdiğimiz zamanlar olurdu. Teyzeciğim, ne yer, ne içerdingiz? İki siyah yiyecek: hurma ve su... Ancak bazan Resul-ü Ekrem'in, ensardan, sağmal koyunları olan komşuları süt getirirlerdi, o da bize içirirdi." "Hayatının sonuna kadar peygamber ailesi, üç gün üst üste doyasıya buğday ekmeği yemedi. Muhammed ailesi, bir günde iki öğün yemek yedi ise, biri muhakkak ekmeksiz, sadece hurma idi."

Bütün bunlar şikayet için değil, insanları zühte teşvik için söylenmiştir. Allah'ın Resulü bu züht ile, ne malın boşa gitmesini, zayi olmasını, ne de Allah'ın helal kıldığı zinet ve metaı, haram kılmayı murad etmiştir. O, sadece zahidliği göstererek, en güzel bir örnek olduğunu ortaya koymuş, müslümanların imajını belirlemiştir.

Hız Muhammed (a.s.), hayatta pek çok mihnet, felaket ve meşakket gördüğü gibi, en yüksek ve en parlak muvaffakiyetler de tatmıştır. Ama ne o mihnet, felaket ve meşakkatler karşısında ümitsizliğe düşmüş; ne de muvaffakiyetler anında gurura kapılıp, -haşa- şımarıklık göstermiştir. Aksine birincilere sabretmiş, ikincilerde Allah'a hamdetmiştir.

O, elem ve keder verici felaketler ve hezimetlerle karşılaştığında, asla yılmamış, en güzel bir sabır örneği göstermiştir. Müşriklerin en acımasız alayları karşısında da sabrını göstermiştir. Mesela, Kur'an-ı Kerim'deki, müşriklerin cehennemdeki yiyeceğinin zakkum olduğunu ve bunun onlar için bir azab olacağını bildiren ayet nazil olduğu zaman, Kureyş kafirleri birbirlerine, "Ey Kureyş, Muhammed'in sizi korkuttuğu zakkum ağacı nedir, biliyor musunuz? Yesrib'in, kaymaklı hurması... Keşke elimize geçse de biz de zıkkımlansak" diyerek, onunla alay etmişlerdi. Yine Kur'an-ı Kerim, cehennemde görevli azab meleklerinin sayısının ondokuz olduğunu bildirdiğinde, Ebu Cehil, Hz. Peygamber (a.s.)'i alaya alarak, "Ey Kureyş, Muhammed size, cehennemde azab edecek ve sizi orada tutacak Allah askerlerinin on dokuz tane olduğunu söylüyor. Halbuki siz, sayıca daha çoksunuz. Yüz taneniz, birinin hakkından gelemez mi?" diyordu.

Eziyetin en ağır ve çirkini olan istihza, Kureyş'in Peygamberimize karşı en çok uyguladığı bir metod idi. İşte bütün bu eziyetlere, meşakkat ve ızdıraplara, hicrete kadarki onüç senelik Mekke döneminde, Hz. Muhammed (a.s.), o bitmek, tükenmek bilmeyen sabrı ile karşı koymuştur.

Geçici felaketslere, muvakkat darbelere katlanmak bir dereceye kadar

kolaydır. Fakat böylesi uzun ve çeşitlisine sabır, yiğit işidir. Mekke ve Taif'in katı yürekli putperestleri, tam on üç sene onunla, acı acı alay ettiler, ona ve mü'minlerine ağır işkenceler uyguladılar; hakaret ve zulmün her türlü-sünü reva gördüler. Hatta, Allah Teala'nın insanlığa rahmet olsun diye gönderdiği o nezih vücudu ortadan kaldırmak için, suikastlar tertip ettiler. Fakat o, insanlığı, düştüğü şirk, zulüm, cehalet bataklığından çıkarıp, nura erdirme gayesi uğrunda, bütün bunlara sabreden örnek bir imaj ortaya koydu.

Cömert, Yardımsever, Misafirperver Ve Çok Keremli Bir İnsandı

Sanki insanlığın bütün cömertlik ve sahaveti onda toplanmıştı. Varken vermemek diye bir şey olmadığı gibi, yok iken vermenin de bütün yollarını aramıştır. Bu hal de onda fitrî ve tabii idi, dolayısıyla, bütün bunları, zorlama ile değil, engellenemez bir istekle yapıyordu. Hz. Cabir (r.a.) öyle diyor: "Hayatı boyunca, Resul-ü Ekrem'den birşey istendiğinde, 'Hayır' dediği vaki olmamıştır. Mümkün olan herşeyi yapar ve her ferdin isteğini yerine getirirdi." Tirmizi'nin bir rivayetinde anlatıldığı gibi, birgün ona bir adam gelip, bir istekte bulundu. Efendimizin yanında o zatın istediği şey yoktu, "Falan zata git, ondan benim namıma al, ben fırsat bulunca ona öderim." buyurdular. Bunun üzerine Hz. Ömer (r.a.), üzülerek, "Bununla da mı emrolundun Ya Resulullah?" dedi. Bu sözün, Resulullah'ın hoşuna gitmediği, yüzünden anlaşılıyordu. Ensardan bir zat kalkıp, "Ver ya Resulullah, korkma, Arş'ın sahibi seni perişan etmez." deyince, Resulullah'ın yüzünde tebessüm belirdi ve "Evet, ben bununla emrolundum. Yok iken vermek, benim adetimdir." buyurdular.

İşte ancak alemlere rahmet olarak gönderilen o yüce zatın mübarek dilinden dökülebilecek bir söz: "Gelmeyene git; vermeyene, ihsan et, iyilikte bulun; ve sana zulmedeni bağışla." O, sadece söylemiyor, bizzat yapıyordu. Dolayısıyla, insanların en cömerti, en alicenabı ve en keremi idi. Eline ne geçerse, muhtaçlara dağıtır ve yanında para bırakmazdı. "Ben ancak dağıtıcıyım, veren Allah'tır." der, eline geçen şeyi dağıtmadan bir gece yanında muhafaza edecek olsa, bundan ızdırap duyardı.

Bir gece beraber yolculuk yaptıkları Ebu Zerr (r.a.)'e, "Ey Ebu Zerr, Uhud dağı altına çevrilip de bana verilse, onun bir tek dinarını bile, üç gecedan fazla yanımda komazdım. Sadece borcumu vereceğim parayı saklardım." demiştir.

İnsanın herşeyi bir tarafa bırakıp, kendi derdine düşeceği ölüm döşeğinde bile o, eşi Hz. Aişe'ye daha önce verdiği bir miktar parayı hatırlayarak, "Ey Aişe, Muhammed Allah'ına şüpheli bir kalble kavuşacak. Hemen git, sendeki altınları sadaka olarak dağıt" diyor.

O'nun cömertlik, kerem ve sehavetinden, müslüman olanlar kadar, olmayanlar da nasiblerini alırlardı ve o, bu hususta müslüman ile müslüman olmayı ayırmazdı.

Beni Nadr kabilesinden Muhayrik adında bir yahudi ölürken, yedi bağını, Hz. Peygamber (a.s.)'e bağışlamıştı. Araplar yanında, bu bağlar, bugünkü kıymetli arsalar gibi, en kıymetli mal sayılırdı. Allah'ın Resulü, kıymetli oluşlarına hiç bakmadan, bunları halkın genel istifadesine bırakmıştı. Bu bağların mahsulü, fakirlere ve muhtaçlara dağıtılırdı. İşte, hayatındaki birçok cömertlik ve alicenaplık misalinden birisi...

Hz. Peygamber (a.s.)'in yardım severliği için de anlatılabilecek çok örnek bulunmaktadır. Mesela, bir ihtiyar kadın gelir, onu işine yardım için çağırabilirdi. Cabir b. Abdullah, birgün ondan, gelip, borç para aldığı bir yahudiye vadeyi uzatması için ricacı olmasını istemişti. Koca İslâm Peygamberi, sırf bir müslümana yardım olsun diye, o yahudinin ayağına üç kere gitmiştir.

Bir keresinde bedevi bir müslüman, namaza durmak üzere olan Peygamber (a.s.)'e gelip, "Önemsiz bazı ihtiyaçlarım var, namazının bitmesini beklersem, belki bunları unuturum. Gel, şunları yap da namazını ondan sonra tamamla" dediğinde, Peygamber (a.s.), hiç itiraz etmeden, muhtemelen nafîle olan bu namazını sonraya bırakıp, o bedevi ile gitmiş ve onun istediklerini yapıp, ona yardım etmiştir.

Medine'deki mescidinin ve evlerinin yapımında, sırtında taş ve kerpiç taşıyan; Hendek savaşında toprak kazan, balyozla kaya parçalayan, küfeyle toprak götüren; kırdan odun toplayan; geceleri Medine sokaklarında, ihtiyacı olan müslümanları araştıran; her yetimi bağrına basıp seven; her yoksul ve kimsesizin yanında olan bu peygamberin bütün hayatı, bir hizmet, bir fedakarlık, bir diğergamlık ve vefakarlık serisidir. Eğer iyi bir insan ve müslüman için bir örnek arıyorsanız, nasıl bir imaj sunmanız gerektiğini araştırıyor ve en idealini bulmak istiyorsanız, daha iyisini bulamazsınız.

Affedici, Hoşgörülü Ve Çok Çok Merhametli Bir İnsandı

İnsanlar içinde en çok eziyet çekenlerden, en çok hakarete ve haksızlığa uğrayanlardan olmasına rağmen en çok affeden ve merhamet edenlerdendir. Böyle olması çok normal, çünkü Rabbi onu, ilahi rahmetin bir tecellisi olarak, bütün alemlere bir rahmet olarak göndermişti ve "Seni alemlere, ancak ve ancak bir rahmet olarak gönderdik" (Enbiya, 107) buyurmuştur. Nasıl yine Allah'ın bir diğer rahmeti olan yağmur, herkesin bağına bostanına, tarlasına bahçesine, yağıyor; onların azgınlıklarını görmüyorsa

o da, herkese, hatta en sevdiklerini öldürenlere karşı bile affi ve merhameti sunuyor. Onun bütün hayatı rahmet ve merhamet örnekleriyle doludur. Çünkü o, baştan aşağı rahmetin ta kendisidir. İşte birkaç çarpıcı örnek:

Birgün, İslâm'ı yaymak ve davasını anlatmak için, azadlı kölesi ile Mekke'nin yakınındaki Taif şehrine gitti. Taif bu yetimi çok çirkin karşıladı: Oranın ileri gelenlerinden Amr b. Umeyr'in oğulları, Efendimiz (a.s.) ile alay ettiler. Biri: "Allah, peygamber olarak gönderecek senden başka birini bulamadı mı!" derken, diğeri : "Vallahi ben seninle kesinlikle konuşmam. Çünkü sen gerçekten peygambersen, sana hitab edemeyecek kadar benden yücesin. Eğer Allah adına yalan söylüyorsan, yani olmadığın halde peygamber olduğunu söylüyorsan, seninle konuşmayı kendime yakıştıramam." diyordu. Bununla da kalmadılar: Peygamber Efendimiz (a.s.), onların Mekke kafirlerinden farkı olmadığını anlayıp geri dönerken, elleri titremeden çocuklara ve kölelere, onu, üç mil boyunca o alemlere rahmet vesilesini taşıtturdular, her tarafını kan revan içinde bıraktılar. Yorulup oturdukça, taşlayarak, yola devama mecbur bıraktılar. Ayakkabıları kanla dolmuş iken gelip, "Ey Allah'ın Resulü, beni Rabbin gönderdi, emrindeyim. İstersen bunları şehirleriyle birlikte tarumar edeyim." diyen Cebraîl (a.s.)'e, "Hayır, ey Cebraîl. Ben insanları helak etmek için değil, helakten kurtarmak için geldim. Olur ki bunların neslinden zamanla bir tek de olsa müslüman çıkar" cevabını verdi ve Rabbine ellerini açıp, "Ey Rabbinim, sen bunlara hidayet ver. Onlar bilmiyorlar, onun için böyle yapıyorlar" diye dua etti. Bu rahmet değil de nedir!

On sene sonra Mekke'yi fetheden İslâm ordusu Taifi kuşattığında, Taiflilerin mancınıklarla ve sapanlarla attığı taşlar yüzünden çok zayıf edildi. Bunun üzerine müslümanlar, "Ey Allah'ın Resulü, bunlara beddua et" dediler. O rahmet peygamberi ise, "Allah'ım bunlara hidayet et, bunları müslüman et" diye dua etti. Bütün bu işleri yapan Taiflilerin heyeti, hicretin dokuzuncu senesinde İslâm'ı kabul etmek için geldiklerinde, Hz. Peygamber (a.s.), onları bizzat misafir etmiş ve onlara elleriyle hizmet etmiştir: İntikam yok, af ve rahmet var.

Uhud savaşında benzeri bir manzara ile karşı karşıyayız : Dişi kırılmış, yüzü yaralanmış, her yanı kan içinde iken, "Sen dua et de Allah bunları kahretsin" diyen ashabına karşı, "Allahım, sen benim bu kavmime hidayet ver. Çünkü onlar bilmiyorlar, onun için böyle yapıyorlar" duası ile cevap veriyor ve sonra onlara şu gerçeği hatırlatıyor: "Ben lanet eden bir peygamber değil, alemlere rahmet olarak gönderilen bir peygamberim."

Mekkeli hemşehrilerinin ve akrabalarının ona yaptıkları ve onun buna mukabil yaptıkları da farklı değil. Bir fatih olarak, kendisine onca zulüm

ve işkenceyi reva gören bu şehre girdiğinde, "Bugün hiçbiriniz, eski yaptıklarınızdan dolayı hesaba çekilmeyeceksiniz, serbestsiniz" demişti. Bugünde düşmanlarından seksen tanesi Tenim dağından inip, onu öldürmeyi kurmuşlardı, ama yakalandılar. Şanslıydılar çünkü bir rahmet peygamberinin eline düşmüşlerdi. Bunca hainliklerine rağmen aff-ı peygamberiye mazhar oldular.

Sahabenin en alt derecesinde kabul edilen Hz. Vahşi (r.a.), Uhud savaşında, uzaktan ve arkadan attığı bir mızrakla Peygamber (a.s.)'in en sevgili amcası ve İslâm'ın büyük kahramanı Hz. Hamza (r.a.)'ı şehid etmiş, hançeri ile göğsünü yarıp ciğerini çıkarmış ve kölelikten kurtuluş bedeli olarak sahibesi Hind'e götürmüştü. Henüz müslüman olmamış Hind de, bu ciğeri dişleri ile ezerek, İslâm'a ve müslümanlara karşı duyduğu intikam ateşini söndürmeye çalışmıştı. Mekke fetholununca Taife kaçan Vahşi, daha sonra gizlice gelip, Resulullah'ın huzuruna çıkmış ve müslüman olmuştu. Resulullah, "Sen Vahşi misin?" deyince o, "Evet Ya Resulullah" cevabını vermiş. Bütün olanlara rağmen Resulullah (a.s.) ona, "Yazıklar olsun sana. Gözüme görünme, çünkü seni gördükçe amcamı hatırlıyorum" demekle yetinmiştir. Halbuki müslümanlar onun bağırsaklarının da, Hz. Hamza'nınki gibi, yerlere serilmesini istiyorlardı. O ise candan sevgili amcasının katilini bağışlıyordu. Amcasına bu hakareti yaptırtan Hind de yüzü kapalı-gizli bir şekilde gelip huzurunda müslüman olunca, aynı affa mazhar olmuştu. İşte bu affediciliğin ve merhametin zirvesidir.

Cesur, Hakta Sebat Eden, Bu Hususta Taviz Vermeyen Bir İnsandı

O, hoşgörülü ve merhametli idi, ama bu mazarrat doğuran cinsten bir merhamet ve hoşgörü değildi. Çünkü merhamet edeceğim, hoşgörülü olacağım diye, haksızlıklara susmak ve batıla tepki göstermemek, bir zillet, meskenet ve hakka hakarettir. O yüce peygamber, dengeli bir insandı. İnsanda fazilet olan bir özelliğin, ölçüsü kaçtığı zaman, rezil olacağını bilmekte idi.

Her bahadırın firar ettiği veya firarı düşündüğü zamanlar olmuştur. Fakat bahadırlar bahadırı Hz. Muhammed (a.s.), hiçbir zaman bunu düşünmemiştir. Çünkü onun şecaat ve cesareti kimsede yoktu; azmi ve sebatı, kimseye nasib olmamıştı.

Karşılaştığı tehlikeleri ve bunlar karşısındaki cesaretini tam anlamak için, insanları İslâm'a davete başladığında, Arabistan'ın durumuna bakmak kifayet eder. Bilindiği gibi o, tevhid bayrağını tek başına açtığında, bütün yarımada ve bütün dünya şirk ve cehalet içinde yüzüyor, dinî ve ahlakî karanlıklar içinde bocalıyordu. Buna rağmen o, bu bayrağı cesaretle

açtı ve karşısına çıkan bu husumet dünyası ile yıllarca mücadele etti. Arabistan çöllerinin her zerresi, onun tebliğinin karşısına bir dağ gibi dikilmişti. Fakat bütün bu dağlar, şecaati, cesareti, sarsılmaz azmi ve nebevi vakarı karşısında eriyip, yok oldu. Sesini boğmak isteyenler, o sesin nesimine kapılıp, daha dünyada iken cennet hayatı yaşamaya başladılar.

Peygamberliğini ilan ettiği zaman, azgın müşriklerin diyarı Mekke'de, on üç sene, zulmün ve işkencenin en ağına maruz kalan Efendimiz (a.s.), bir dakika bile cesaretini kaybedip, hak bildiğinden dönmemiş; yerinden oynamamış; nihayet bu yapayalnız yetim, Mevlasına, etrafında yüz binlerce fedakâr mü'mini görerek gitmiştir.

İlk arkadaşları, müşriklerin akıl almaz işkenceleri karşısında, tahammüllerinin son kertesine geldiklerini, kurtarması için Allah'a dua etmesini ondan istediklerinde, cesaretinin ve sebatının göstergesi şu cevabı vermiştir: "Bilmiyor musunuz ki sizden önce geçenler, testerelerle kesilmişler; hak ve hakikat uğrunda çalışırken, derileri kemik taraklarla taranmış, etleri parça parça edilmiş; buna rağmen onlar, bütün bu mihnetlere sabretmişler ve Allah yolundan dönmemişler, hakkı söylemekten çekinmemişlerdir. Yemin ederim ki İslâmiyet mutlaka kemale erecektir."

On beş yaşlarında iken katıldıkları bir Yemen yolculuğunda, kervanlarının önünü kesip onlara yol vermeyen azgın bir deveye cesaretle yaklaşmış ve teskin ederek, yoldan çekmişti.

O, bu cesareti ile hak bildiği yolda, tavizsiz yürüyen bir kahramandır. Mekke reisleri, onu fikrinden çevirmek için "Getirdiğin bu din ile, mal elde etmek istiyorsan, seni başımıza geçirelim, Arabistan'ın hükümdarı ol. Eğer güzel kızlar elde etmek istiyorsan, Arabistan'ın en güzel kızlarını sana verelim" demişlerdi. En metin insanların sarsılacağı böylesi cazip teklifler karşısında o, aşığı olduğu hakta sebatın eşsiz örneğini vererek en ufak bir tereddüt göstermeden hepsini bir çırpıda reddetmiştir.

Kureyş uluları, onun tek hamisi durumunda olan amcası Ebu Talib'e gelip, yeğenini himayeden vazgeçmesi için, baskı yapmışlardı. Ebu Talib de biraz çaresiz kalarak durumun zorluğunu ona anlattığı zaman verdiği şu cevap, hakta sebat özelliğini açık bir şekilde ortaya koymaktadır: "Amca, yemin ederim ki Kureyş'in gücü yetse de, güneşi bir elime, ayı bir elime koysalar, ben yine gerçeği ilan etmekten, yani Allah'ın birliğini ve putların hiçliğini ilan etmekten geri durmam. Ya Cenab-ı Hak bu vazifeyi ifa için kuvvet verir, yahut bu uğurda canımı feda ederim. Sen benim yalnız kalacağımı düşünme. Hak yalnız kalmaz."

Cebrail (a.s)'in Hira dağında uzlete ve derin tefekkürlere dalmış olan Hz.

Muhammed (a.s.)'e, Allah Teala tarafından peygamber olarak görevlendirildiğini haber verişinin üzerinden çile, ızdırıp, baskı, zulüm ve işken-ce dolu altı sene geçmesine rağmen, ona inananların sayısı sadece otuz dokuz kişi idi ve kırkinci olarak Hz. Ömer (r.a.) İslâm nuru ile tanışmıştı. Ancak hakta sebatın ileri bir merhalesine ermiş bir peygamber, bütün bunlara rağmen, hiç sapmadan yoluna devam edebilir. Bunlar, anlatmakla bitmez binlerce misalden sadece bir kaçı...

En Doğru İnsandır

Doştları bir tarafa, baş düşmanları bile doğruluğunu itiraf etmekten kendilerini alamamışlardır. Getirdiği dini yalanlamışlar, ama onu yalanlayamamışlardır. Bu hususta İslâm'ın meşhur baş düşmanı Ebu Cehil'in iki itirafını anlatırsak, başka söze gerek kalır mı bilmem: Ebu Cehil bir defasında ona (a.s.) şöyle demişti: "Ey Muhammed biz seni yalanlamıyoruz, fakat senin getirdiklerini yalanlıyoruz."

Bedir savaşı olacağı gün müşriklerden Ahnes b. Şerik, Ebu Cehil'e hitaben, "Ya Ebu'l-Hakem, şurada senden ve benden başka kimse yok. Doğru söyle, Muhammed sadık mıdır, yalancı mıdır?" demişti. Ebu Cehil'in cevabı açıktır: "Vallahi Muhammed sadıktır, doğrudur. O hayatında hiç yalan söylememiştir."

Kadınlara Karşı Son Derece Yumuşak Ve Anlayışlıdır

O, dininin de ifade ettiği gibi, insan olan ama, imtihan hikmetine mebni zayıf ve narin yaratılmış olan kadınlara, hem kendi etrafındaki, yani ailesindeki kadınlara, hem diğer kadınlara, en büyük inkılaplarından birini kadınlar konusunda yapmıştır. İslâm gelmezden önce kadınlar çok fena muamele görürdü. Bu sırf Arabistan'da ve sadece o asırda değil, bütün dünyada ve asırlar boyunca böyle idi. Varisler arasında, mal, mülk ve hayvanlar nasıl paylaşılır ise, ölen bir insanın kadınları da aynen o şekilde paylaşılırdı. Yani onlara sanki birer hayvanmışlar gibi, hatta hayvandan daha kıymetsiz meta imişler gibi davranılırdı. Hz. Peygamber (a.s.)'in gelişi ile, kadın insanlığını ve değerini bulmuş, layık olduğu mevkie yükselmiştir.

Hz. Peygamber (a.s.)'in aile hayatı, baştan sona bir nümune-i imtisaldir. O, hanımları ile gayet hoş geçinir, onları kıracak bir davranışta bulunmazdı. Ev işlerinde onlara yardım eder, gerekirse evi süpürür, elbiselerini kendi yamardı. Hayatında bir defa olsun kadınlara, çocuklara ve kölelere el kaldırıp, vurduğu vaki olmamıştır. Sadece kendi hanımlarına değil, bütün kadınlara karşı çok nazik ve şefkatli idi. Kadınların yaratılışındaki nezaketi, kalplerindeki hassasiyeti, hislerindeki inceliği zedelememeye çok dikkat ederdi.

Şu sözleri, onun kadınları hangi mevkie getirdiğinin en güzel delilleridir:

"En hayırlılarınız, ailesine, hanımına hayırlı olan, onlarla hoş geçinendir. Ben de ailesine karşı sizin en hayırlınızım. Kadınlara ancak kerim, şerefli olanlar ikram eder. Onlara ihanet edenler de ancak aslı bozuk olanlardır."

"Muhakkak ki kadın, erkeğin yarısıdır. Biri olmadan diğeri eksiktir."

"Kadın, Allah'ın kullarına bir hediyesidir."

"Salih ve iffetli bir dul kadın, göklerde, melekler arasında 'Şehit' olarak anılır."

Görüldüğü gibi bunlar, ancak bir peygamberden sadır olabilecek sözlerdir. Kadına bu değeri, geçmişte ve gelecekte, Allah'ın dininden başka hiçbir din, sistem ve nizam vermemiştir. Bunu görmek için geçmişe ve günümüze ibretle bakmak yeter.

Çocukları (Kız-Erkek) Çok Severdi

Çocukla çocuk, büyükle büyük olmak, ondan bize miras kalmış olmalı. Peygamber (a.s.) çocukların nazıyla oynar, kafirlerin çocuklarının bile incinmesine razı olmazdı.

Bazan torunları Hasan ile Hüseyin'i sırtına bindirip, elleri ve dizleri üstünde yürüyerek, "Ne güzel deveniz var ve siz ne hoş binicilersiniz" buyururlardı. O yüceler yücesi Peygamber namaz kılariken, bazan çocuk olan Hz. Hasan gelir, tam secdede sırtına çıkardı. O, Hasan'ı düşürmemek ve üzmemek için, ininceye kadar secdeden kalkmazdı. Bunun sebebini soran ashabına da, "Torunum üzerime bindi, onu kırmamak için secdeyi uzattım" derdi.

Yalnız kendi çocuklarına ve torunlarına değil, herkesin çocuğuna bu tatlı ve eşsiz tavrını ve sevgisini gösterir, onlarla konuşur, hatırlarını sorar, onlara ince şakalar yapar, onları sevindirirdi. Müslüman olmayanların çocuklarını bile sever, okşar ve öperlerdi. Bir savaş esnasında, iki ordu arasında kalıp ölen birkaç müşrik çocuğu için, alabildiğine üzülmüş ve öfkelenmişti. Onun üzüntüsünü görüp, "Ey Allah'ın Resulü, neden bu kadar üzülüyorsun, bu çocuklar nihayet müşrik ve düşman çocukları değil mi?" diyen ashabına karşı şu öfkeli sözleri söylemişti: "Bu çocuklar müşrik de olsa, sizden daha iyidir. Dikkat edin, harbte çocuk öldürmeyin, sakın ha çocuk öldürmeyin. Her can İslâm fitratı üzere yaratılmıştır."

Alınması gereken örnek ve sunulması gereken imaj bu yüce peygamberinki mi olmalı, yoksa çoluk çocuk demeden dünyayı kana bulayan-

larınki mi? Bugün medeniyetin en yükseğine çıktığını iddia edenlerin, savaşlarda ve savaş dışında çocuklara ve kadınlara reva gördükleri yürekler sızlatan muamele ile, on dört asır önce Peygamber Efendimiz (a.s.)'in sözleri ve hareket tarzı arasında yapılacak mukayese, gerçek mü'min imajını ortaya koyacaktır. Bakın o ne diyor: "Çocuk olmayan evde, bereket yoktur.", "Evlat kokusu, cennet kokusudur.", "Sakın kız çocuklarını hor görmeyin. Çünkü onlar sayesinde evde sevgi meydana gelir ve erkeklerin var oluşu onlar sayesinde.", "Bir kimsenin üç kızı olur da, o, bunları güzelce terbiye eder, evlendirir ve kendilerine iyilikte, güzel davranışta bulunursa, onun için cennet vardır."

Gülyüzlü İdi ve Ölçülü Olarak Şaka da Yaptı

Hz. Peygamber (a.s.) ciddi ve vakarlı bir insandı, ama bu özelliği, gülyüzlü olmasına ve edibane bir şekilde şaka yapmasına mani değildi. Yanındakileri rahatlatan ve huzur veren bir havası vardı. Bu yüzden onu tanıyan, Allah'ın bir lütfu olarak ondan ve onun dininden ayrılamıyorlardı. Bu cazibesi ile, karlı dağların zirvesinden yuvarlanan bir kar topu gibi, etrafına çığ gibi kütleleri toplamıştı. Cenab-ı Hak buna işaret ederek şöyle buyurmuştur: "Allah'ın rahmeti sebebiyledir ki sen onlara yumuşak davrandın. Eğer kaba ve katı yürekli olsaydın, çevrenden dağılır, giderlerdi..." (Al-i İmran, 159)

Asık suratlılık, çatık kaşlılık, hiç gülmeme, hem bir kibir ve gurur göstergesidir. Halbuki o, son derece mütevazî bir insandır ve Allah'ın mükerrerem olarak yarattığı insana, hiç kimsenin vermediği kadar değer verir. Genç-ihthiyar, çocuk-yetişkin, kadın-erkek, hür-köle ayırımı yapmaksızın, her insana iltifat eder, konuşur, şaka yapar, şakasına karşılık verir ve herkesi ciddiye alırdı.

Çok Çalışkan İdi, Tembelliği Hiç Sevmezdi

Tembellik, insan için bir kusur; çalışkanlık da övgüye değer bir haslettir. Dolayısıyla iyi insan, çalışkan olandır. İnsanların en iyileri olan peygamberlerin hepsi de çalışkan, gayretli, sabırlı ve sebatlı kimselerdir. Onların en faziletlisi olan Hz. Peygamber (a.s.) de, en çalışkanlarıdır. Hayatında miskinliğe, tembelliğe ve pasifliğe yer olmamıştır. Hep çalışmış, gayret etmiş ve çalışmaya teşvik etmiş; tembelliği yermiştir. Yeri gelmiş koyun gütmüş, yeri gelmiş ticaret yapmış, yeri gelmiş ashâbı ile birlikte bina yapmış, hendek kazmıştır. İnsanların alışık oldukları krallık gibi, hiçbir işi adamlarına yaptıırıp, kendisi seyretmemiştir.

Sözünde Durur, Ahdine Vefa Gösterirdi. Güvenilir Bir İnsandı, Hainlik Nedir Bilmezdi, En Mert Kişi İdi.

Peygamber olmazdan önce de, sonra da, hep verdiği sözde durmuş, ahdine vefa göstermiştir. Bu yüzden Mekkeliler ona daha küçüklüğünden itibaren "Muhammedü'l-Emin", yani özüne-sözüne güvenilir, kendisinden hainlik beklenmez kişi unvanını vermişlerdi. Hatta, peygamberliğini ilan edip, dinin prensiplerini yaymaya başladığında Ebu Cehil ona, onun güvenilirliğini ve kendisinin sırf inadından dolayı İslâm'ı kabul etmediğini gösteren şu sözü söylemişti: "Ey Muhammed, biz seni yalanlamıyoruz, senin getirdiğin şeyleri yalanlıyoruz."

Sadece kendi verdiği sözlere değil, mü'minlerin verdiği sözlere karşı da aynı hassasiyeti gösterir ve yerine getirilmesini tavsiye ederdi. Ahmed b. Hanbel'in Müsned'inde yer alan şu hadise ne kadar ibretlidir: Huzeyfe b. el-Yeman anlatıyor: "Babam Huzeyl ile birlikte, Hicret için Mekke'den Medine'ye doğru yola çıktık. Yolda Kureyş kafirleri bizi yakaladılar ve 'Siz Muhammed'e gidiyorsunuz' dediler. Biz, "Hayır, sadece Medine'ye gitmek istiyoruz." dedik. Hz. Peygamber (a.s.) ile birlikte savaşmayacağımıza dair söz aldıktan sonra, bizi saldırdılar. Bedir savaşı gelip çatınca, savaşa katılmak istedik. Resulullah (a.s.) bize, Kureyş'e verdiğimiz sözü hatırtalarak, "Siz savaşa katılmayın. Biz onlara verdiğimiz sözü yerine getirelim ve onları yenmek için Allah'dan yardım isteyelim" dedi."

Adaletten Hiç Ayrılmazdı

Bir insan, akıllı, hikmetli, haklı, kendine hakim, başkalarının haklarına saygılı ve kendi haklarına sahip ise, elbette adaletli olacaktır. Adil insan, herkese hakkını verir, suçlu ve kusurluyu, haklı ama zayıf olanla bir tutmaz. Hakimlerin en hakimi, adillerin en adili olan Cenab-ı Allah, kullarına zulmü haram kılmış ve adaletin hakim olması için peygamberlerinin herbirini, adalet terazisi ile göndermiştir.

Nebevi mücadelenin temelinde adaletin bütün yönleriyle dünyada yer tutması yatmaktadır. Tevhid mücadelesi bile aslında bir adalet savaşıdır: Allah'a ait olan ibadetin, haksız yere Allah dışındaki varlıklara verilisinden kaynaklanan en büyük zulmü ortadan kaldırmak...

Adaletin sahibi ve müdafii olarak Peygamber (a.s.), hiçbir konuda, müslüm-gayrimüslüm, akraba-yabancı, güçlü-zayıf, zengin-fakir ayrımı yapmamıştır. Adalet ve eşitliğe teşvik etmiş, hükümlerinde ve davranışlarında, günümüzde ve tarihte birçok yetkilinin yaptığı gibi, çifte standart uygulamamıştır.

Çok Yakışıklı ve Güçlü Olmasına Rağmen Son Derece Namuslu İdi

O, bir iffet ve namus timsali idi. Gücü ve imkanı olduğu halde, hatta onu davasından vazgeçirmek için kafirlerin onca tekliflerine rağmen, kendisine çok yakışan ve her insana çok yakışan namustan zerrece sapmamıştı. İçinde büyüyüp, yetiştiği cemiyet, bu bakımdan bütün sınırları kaldırmışken o, tertemiz bir şekilde yaşıyordu. Haşa şehvet düşkününü bir insan değildi. Hanımlarından sadece birisini bakire olarak nikâhlamıştı. Diğer evlilikleri dul ve desteksiz kalmış kadınlarla olmuştu. Halbuki istese, daha çok bakire ile evlenebilirdi. Evliliklerinin çoğunda maksadı şehvetini tatmin değil, kadınları korumak olmuştur.

Sadece davranışlarında değil, konuşmalarında ve sözlerinde de namusa ve iffete uygun kelimeler yer alırdı. Sövüp sayma, müstehcen sözlere onda rastlanmazdı.

Çok Cesur ve Kahraman Bir Kişi İdi

Cehaletin, zulmün, haksızlığın ve namussuzluğun devlet haline geldiği bir cemiyete karşı tek başına çıkmak, samimi bir şekilde inanıp, uğruna kurbanlar kestikleri putlarını, asılsız ve güçsüz şeyler olduğunu yüksek sesle söylemek, en büyük kahramanlık değil midir. Zulümlerine, işkencelerine ve bağınazlıklarına aldırmadan, başına geleceklere çok iyi bildiği halde, yıllarca, hiç yılmadan ve korkmadan onlarla mücadele etmek, ancak bir kahramanın işidir.

Herkesin korktuğu, yıldıdığı, ümitsizliğe düştüğü, geri çekildiği anlarda Peygamber (a.s.), en ufak bir fütur göstermemiştir. İlk savaşında, Bedir'de, ordusundan üç misli fazla müşrik ordusu karşısında; müşriklerin neredeyse galip gelir gibi olduğu Uhud savaşında; müslümanların rehavete kapılıp, işin başında bozulur gibi olduğu Huneyn savaşında ve daha pek çok hadisede, onun cesaret ve kahramanlığı olmasaydı, bu dava böylesine kök salar ve yayılır mı idi.

İnsanların Fikirlerine de Önem Verir, İşlerini İstişare İle Yürütürdü

Peygamber (a.s.) çok akıllı bir insandı. Aynı zamanda Allah'ın vahyi ile de te'yid ediliyor, destekleniyordu. Buna rağmen herşeyi ve en doğruyu ben bilirim havası ile hareket etmedi; etrafına hep kulak verdi, onların fikirlerine saygı gösterdi. Çünkü Rabbi ona, işlerini, müslümanlarla yapacağı müşavere çerçevesinde yürütmesini emretmişti. Belki de ihtiyacı olmadığı halde, inananlarını bu güzel haslete alıştırmak için böyle yapmıştı. Hem sonra bu, göstermelik bir fikir danışma da değildi. Mesela Uhud savaşında olduğu gibi, zaman zaman kendi fikrinden, sırf istişare sebebiyle vazgeçtiği olmuştu. Binaenaleyh onun istişaresi, hem etrafına danışıp, hem de kendi bildiğine gidenlerin yaptığı türden bir istişare değildi.

Halim-Selim Bir Zattı

O, aceleci olmayan, yumuşak huylu bir insandı. Birden kızan, sonra yaptığına ve söylediğine pişman olan bir insan olmadığı gibi, kızılmak ve celallenmek gereken yerde ses çıkarmayan bir zat da değildi. O duygusal hareket etmezdi. İşleri akıl ve hikmet dolu idi. Ashabının kızdığı birçok hadisede soğukkanlılığını muhafaza ederek yanlış birşey yapılmasına fırsat vermemiştir.

Yemesinde, İçmesinde, Giymesinde İsrâf Etmez, Gösterişi Sevmezdi

Son derece sade, temiz ve nezih bir hayatı vardı. Bu yüzden hiçbir bakımdan israfa yaklaşılmazdı ve böylece insanlara örnek olurdu. İsteseydi dünyada hiçbir kralın yaşamadığı kadar mutaktan bir hayat yaşardı. Çünkü etrafındaki binlerce inananın, onun için feda etmeyeceği hiçbirşey yoktu.

Bu başlıklara, mükemmel ve eşsiz bir insanda bulunan daha birçok özelliği ilave edebiliriz. İşte bütün bu özellik ve güzellikleri kendisinde toplayan bir insan olarak, Hz. Peygamber (a.s.), gerçek müslümanı temsil etmektedir ve İslâm'ın nasıl bir din olduğunu ortaya koymaktadır. Dolayısıyla gerçek İslâm ve müslüman imajı onda, onun hayat tarzında ve davranış şekillerinde görülmektedir.

Hangi insan, böylesi bir imaj karşısında dayanabilir ve bunun kötü olduğunu söyleyebilir. Hangi imaj, böylesi bir imaj ile karışabilir. Hangi imaj, böylesi bir imaj yanında seçilme şansına sahip olabilir. Bu imajdan başka hangi imaj, insanı doyurabilir, tatmin edebilir. Ama siz iyiyi kötü, kötüyü iyi; hakkı batıl, batılı hak; temizi kirli, kirliyi temiz gösterirseniz, diğerinin de şansı olur. Zaten bugün yapılmaya çalışılan da budur. Müslüman bugün herşeyden önce, bu aldatmacaya engel olmalı, insanların, müslümanları haberlerle değil, gerçek halleri ile tanımalarını sağlamaları gerekir. İletişim araçlarının, daha doğrusu bunların sahiblerinin, ellerindeki bu gücü kötüye kullanarak, insanları gerçeklerden uzaklaştırmalarına engel olunmalıdır. Asırlar ötesinden, "Ey inananlar, size fasık bir adam, bir haber getirirse, onun doğruluğunu araştırın. Yoksa bilmeyerek bir topluluğa karşı kötülük ederseniz de sonra yaptığınıza pişman olursunuz" (Hucurat, 6) buyuran Rabbimizin de işaret ettiği gibi, günümüzün organize fasıklarına ve verdikleri haberlere karşı dikkatli olmalıyız.

Temas ettiğimiz noktalara riayet etmeden ortaya konacak her imaj, derece derece eksik ve hatalı olacaktır. Binaenaleyh gerçek İslâmı ve müslümanı tanımak isteyen, Hz. Peygamber (a.s.)'e bakarak tanır, isabet eder;

ondan başkasına bakarak tanımaya kalkarsa, az veya çok hatalı, eksik tanımış olur. Herhalükârda inanan insanlar olarak, elimizden geldiğince ona benzeyerek, biz de İslâmı ve müslümanı temsil etmek durumundayız. Ona ne kadar çok benzersek, gerçeğine o kadar uygun bir temsil görevini yerine getirmiş oluruz. Yirminci asırda, insanların derdlerinin gerçek çaresi olan İslâmı, insanlara alabildiğine doğru tanıtmak, hem Allah'a, hem insanlara karşı sorumluluğumuzdur.